

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ
POCKET

CAMILLA LACKBERG

Ο ΦΑΡΟΦΥΛΑΚΑΣ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: ΓΡΗΓΟΡΗΣ ΚΟΝΔΥΛΗΣ

Μόνον όταν έβαλε τα χέρια της πάνω στο τιμόνι είδε ότι ήταν ματωμένα. Ένιωσε τις παλάμες της να κολλάνε πάνω στο δέρμα του τιμονιού. Αλλά δεν έδωσε σημασία· έβαλε την όπισθεν και βγήκε λίγο απότομα από το γκαράζ. Άκουσε χαλίκια να τινάζονται κάτω από τις ρόδες.

Είχαν μεγάλο ταξίδι μπροστά τους. Έριξε μια ματιά στις πίσω θέσεις. Ο Σαμ κοιμόταν τυλιγμένος στο πάπλωμα. Κανονικά θα έπρεπε να φοράει ζώνη, αλλά δεν της έκανε καρδιά να τον ξυπνήσει. Θα οδηγούσε όσο πιο προσεκτικά μπορούσε. Ενστικτωδώς μείωσε λίγο την πίεση στο πεντάλ του γκαζιού.

Η καλοκαιρινή νύχτα είχε αρχίσει να φωτίζει. Οι ώρες του σκοταδιού είχαν ήδη τελειώσει πριν προλάβουν καλά καλά ν' αρχίσουν. Μολαταύτα, τούτη η νύχτα τής φαινόταν ατέλειωτη. Όλα είχαν αλλάξει. Τα καστανά μάτια του Φρέντρικ είχαν καρφωθεί απλανή στο ταβάνι και εκείνη κατάλαβε πως δεν μπορούσε να κάνει τίποτα. Ήταν αναγκασμένη να σώσει τον εαυτό της και τον Σαμ. Να μη σκέφτεται το αίμα – ούτε τον Φρέντρικ.

Υπήρχε μόνο ένα μέρος στο οποίο θα μπορούσε να καταφύγει.

Έπειτα από έξι ώρες ήταν εκεί. Η Φιελμπάκα είχε αρχίσει να ξυπνάει. Εκείνη παρκάρισε το αυτοκίνητο δίπλα στο κτίριο της ακτοφυλακής και σκέφτηκε για λίγο πώς θα κατάφερνε να τα πάρει όλα μαζί της. Ο Σαμ κοιμόταν ακόμη βαθιά. Έβγαλε ένα πακέτο χαρτομάντιλα από το ντουλαπάκι του αυτοκινήτου και σκούπισε τα χέρια της όσο καλύτερα γινόταν. Το αίμα δύσκολα έβγαινε. Έπειτα έβγα-

λε τις βαλίτσες από το πορτμπαγκάζ και τις τράβηξε όσο πιο γρήγορα μπορούσε προς το Μπαντχόλμεν, εκεί όπου ήταν δεμένο το σκάφος. Ανησυχούσε μήπως ξυπνήσει ο Σαμ, αλλά είχε κλειδώσει το αυτοκίνητο, ώστε να μη βγει έξω και πέσει στο νερό. Σήκωσε με κόπο τις βαλίτσες και τις έβαλε στο σκάφος, ξεκλείδωσε την κλειδαριά με την αλυσίδα, που απέτρεπε την κλοπή του σκάφους. Έπειτα επέστρεψε τρέχοντας στο αυτοκίνητο και διαπίστωσε ανακουφισμένη ότι ο Σαμ κοιμόταν το ίδιο ήρεμα. Τον σήκωσε, μαζί με το πάπλωμα, και τον πήγε στο σκάφος. Προσπάθησε να κοιτάζει πού πατούσε ανεβαίνοντας στο σκάφος, για να μη σκοντάψει πουθενά – και τα κατάφερε. Απίθωσε προσεκτικά τον Σαμ στο κατάστρωμα και γύρισε το κλειδί της μίζας. Ο κινητήρας έβηξε και πήρε μπροστά με την πρώτη. Είχε περάσει πολύς καιρός από τότε που είχε χρησιμοποιήσει το σκάφος, αλλά ένιωθε ότι μπορούσε να το χειριστεί. Βγήκε με την όπισθεν από τη μαρίνα κι έπειτα κατευθύνθηκε κανονικά έξω από το λιμάνι.

Ο ήλιος έλαμπε, αλλά δεν είχε ακόμη αρχίσει να ζεσταίνει. Εκείνη ένωσε την ένταση να της φεύγει σιγά σιγά και τη φρίκη της νύχτας να χαλαρώνει κάπως το άδραγμά της. Κοίταξε τον Σαμ. Κι αν αυτό που συνέβη τον είχε σημαδέψει για μια ζωή; Ένας πεντάχρονος είναι ευάλωτος, ποιος να ξέρει τι μπορεί να είχε σπάσει μέσα του; Θα έκανε ό,τι περνούσε από το χέρι της για να τον γιατρέψει εντελώς. Θα έδιωχνε το κακό με φιλία, όπως τότε που είχε πέσει από το ποδήλατο κι έγδαρε τα γόνατά του.

Ήξερε πολύ καλά τη διαδρομή προς εκεί έξω. Ήξερε κάθε νησί και νησίδα. Είχε βάλει ρότα για το Βεντερεμπούντ και απομακρυνόταν όλο και περισσότερο κατά μήκος της ακτογραμμής. Τα κύματα είχαν αρχίσει να ψηλώνουν λίγο και κάθε κορφή τους έσκαζε στο κατά-

στρωμα στο ύψος της πλώρης. Απολάμβανε την αίσθηση της αλμύρας από τις ψεκάδες του νερού στο πρόσωπό της και επέτρεψε στον εαυτό της να κλείσει τα μάτια για λίγο. Όταν τα άνοιξε ξανά, διέκρινε στο βάθος το Γκρόχουερ. Η καρδιά αναπήδησε στο στήθος της. Πάντα το έκανε όταν αντίκριζε το νησί και έβλεπε το μικρό σπίτι και τον φάρο που υψωνόταν πάλλευκος και περήφανος προς τον καταγάλανο ουρανό. Βρισκόταν ακόμη μακριά για να διακρίνει το χρώμα του σπιτιού, αλλά θυμόταν τη σταχτιά απόχρωση και τις λευκές γωνίες. Θυμόταν επίσης τις ροζ δεντρομολόχες που μεγάλωναν στον τοίχο, που ήταν, ως επί το πλείστον, απάνεμος. Ήταν το καταφύγιό της, ο παράδεισός της. Το δικό της Γκρόχουερ.

Μέχρι και το τελευταίο στασίδι της εκκλησίας της Φιελμπάκα ήταν πιασμένο, το ιερό ήταν γεμάτο λουλούδια. Στεφάνια, μπουκέτα και όμορφες μεταξωτές κορδέλες με τον ύστατο χαιρετισμό.

Ο Πάτρικ δεν μπορούσε να κοιτάζει το κατάλευκο φέρετρο καταμεσής στη θάλασσα των λουλουδιών. Επικρατούσε μια απόκοσμη σιωπή μέσα στον μεγάλο πέτρινο ναό. Σε κηδείες ηλικιωμένων πάντα ακούγονταν κάποια μουρμουρητά εκεί μέσα. Φράσεις όπως «πονούσε τόσο πολύ η κακομοίρα' δεν λες που γλίτωσε» ανταλλάσσονταν συχνά μεταξύ των παρευρισκομένων, οι οποίοι περιέμεναν πώς και πώς τον καφέ της παρηγοριάς μετά την τελετή. Σήμερα όμως δεν ακουγόταν τίποτα τέτοιο. Όλοι κάθονταν σιωπηλοί στις θέσεις τους, με βαριά καρδιά και με την αίσθηση της αδικίας μέσα τους. Αυτό δεν έπρεπε να είχε συμβεί.

Ο Πάτρικ καθάρισε τον λαιμό του και κοίταξε ψηλά στην οροφή, για να μπορέσει να διώξει τα δάκρυα ανοιγοκλείνοντας τα μάτια. Έσφιξε το χέρι της Ερίκα. Το κουστούμι τού προκαλούσε φα-

γούρα και τον τσιμπούσε, και τράβηξε τον γιακά του πουκαμίσου για να πάρει λίγο αέρα. Ένωθε σαν να πνιγόταν.

Οι καμπάνες στο κωδωνοστάσιο άρχισαν να χτυπούν αντηχώ-ντας ανάμεσα στους ψηλούς τοίχους. Πολλοί σκίρτησαν στο άκουσμα της κωδωνοκρουσίας και κοίταξαν προς το φέρετρο. Η Λένα, η παστόρισα, βγήκε από το σκευοφυλάκιο και πλησίασε στην αγία τράπεζα. Η Λένα ήταν που τους είχε παντρέψει σ' αυτή εδώ την εκκλησία, σε μια εποχή που φάνταζε πλέον μακρινή, σε μια πραγματικότητα διαφορετική. Τότε η Λένα είχε υπέροχη διάθεση, ήταν γεμάτη ενθουσιασμό και χαρά. Σήμερα ήταν σοβαρή. Ο Πάτρικ προσπάθησε να αποκρυπτογραφήσει την έκφραση του προσώπου της. Μήπως σκεφτόταν κι αυτή πως αυτό εδώ ήταν λάθος; Ή μήπως ένωθε ασφαλής στην επίγνωσή της ότι υπήρχε κάποιο νόημα σε όσα γίνονταν;

Τα δάκρυα πλημμύρισαν ξανά τα μάτια του και τα σκούπισε με την ανάστροφη του χεριού του. Η Ερίκα τού έδωσε διακριτικά ένα μαντίλι. Όταν έσβησε και ο τελευταίος τόνος του εκκλησιαστικού οργάνου, επικράτησε απόλυτη σιωπή για λίγο, μέχρι να πάρει τον λόγο η Λένα. Η φωνή της έτρεμε λίγο στην αρχή, αλλά μετά άρχισε να γίνεται όλο και πιο σταθερή. «Η ζωή μπορεί ν' αλλάξει μέσα σε μια στιγμή. Αλλά ο Θεός είναι μαζί μας, ακόμα και σήμερα».

Ο Πάτρικ έβλεπε τα χείλη της να κινούνται, αλλά σύντομα σταμάτησε να την ακούει. Δεν ήθελε ν' ακούει. Η ελάχιστη πίστη στον Θεό που είχε από μικρό παιδί είχε κι αυτή εξαφανιστεί. Δεν υπήρχε κανένα νόημα σε αυτό που είχε συμβεί. Έσφιξε ξανά το χέρι της Ερίκα.

«Μπορώ να ανακοινώσω με υπερηφάνεια ότι τηρούμε απολύτως το χρονοδιάγραμμα. Σε δύο εβδομάδες θα γίνουν τα επίσημα εγκαίνια του ξενοδοχείου Μπάντις στη Φιελμπάκα».

Ο Έρλινγκ Β. Λάρσον τεντώθηκε και κοίταξε όλα τα μέλη του δημοτικού συμβουλίου σαν να περίμενε χειροκρότημα. Το μόνο που κέρδισε, ωστόσο, ήταν μερικά επιδοκιμαστικά γενεψίματα.

«Είναι ένας άθλος για την κοινότητά μας αυτό» διευκρίνισε. «Μια ολική ανακαίνιση ενός οικοδομήματος που πρέπει να θεωρείται ανεκτίμητο ιστορικό μνημείο, ταυτόχρονα με τη δυνατότητα να προσφέρουμε ένα σύγχρονο και ανταγωνιστικό κέντρο υγείας. Ή σπα, όπως ονομάζεται πιο κομψά». Έκανε στον αέρα το σχήμα των εισαγωγικών. «Αυτό που απομένει τώρα είναι να βάλουμε μια τελική πινελιά βελτιώσεων, να καλέσουμε κάποιες παρέες να κάνουν μια προκαταρκτική δοκιμή των εγκαταστάσεων και, φυσικά, να έχουμε τα πάντα έτοιμα για τη μεγαλειώδη εκδήλωση των εγκαινίων».

«Υπέροχο ακούγεται. Έχω μόνο μερικές ερωτήσεις».

Ο Ματς Σβερίν, ο οποίος είχε αναλάβει τη θέση του οικονομικού διευθυντή του δήμου πριν από δύο μήνες, κούνησε το στίλο του στον αέρα, για να τραβήξει την προσοχή του Έρλινγκ.

Αλλά ο Έρλινγκ έκανε ότι δεν τον άκουσε. Απεχθανόταν όσα είχαν σχέση με τα διοικητικά και τα λογιστικά θέματα. Έτσι βιάστηκε να ανακοινώσει το τέλος της συνεδρίασης και αποτραβήχτηκε στο ευρύχωρο γραφείο του.

Έπειτα από το φιάσκο με το ριάλιτι «Γαμημένο Τάνουμ» κανένας δεν είχε πιστέψει ότι ο Έρλινγκ θα στεκόταν ξανά στα πόδια του, αλλά ήταν πάλι εδώ, με ένα ακόμα πιο μεγαλεπήβολο σχέδιο. Ο ίδιος δεν αμφέβαλλε ποτέ του, ακόμα κι όταν φυσούσαν μανιασμένα οι άνεμοι της αποδοκimasίας. Ήταν γεννημένος νικητής.

Σίγουρα του είχε κοστίσει όλη αυτή η ιστορία, και γι' αυτό είχε πάει στο σπα Φως, στα Ντάλαρνα, για να ξεκουραστεί. Του είχε

βγει σε καλό, γιατί, αν δεν είχε πάει εκεί, δεν θα είχε συναντήσει ποτέ τη Βίβιαν. Η γνωριμία με τη Βίβιαν αποτελούσε ένα σημείο καμπής, τόσο σε επαγγελματικό όσο και σε προσωπικό επίπεδο. Τον είχε τυλίξει με έναν τρόπο που καμία άλλη γυναίκα δεν το είχε κάνει νωρίτερα και το όραμα που υλοποιούσε τώρα ο Έρλινγκ ήταν δικό της.

Δεν μπόρεσε να αντισταθεί στον πειρασμό και σήκωσε το ακουστικό να της τηλεφωνήσει. Ήταν η τέταρτη φορά σήμερα, αλλά ο ήχος της φωνής της έκανε το κορμί του να μυρμηγκιάζει. Κρατούσε την ανάσα του όσο την περίμενε να το σηκώσει.

«Γεια σου, αγάπη μου» είπε όταν εκείνη απάντησε. «Απλώς πήρα να δω τι κάνεις».

«Έρλινγκ» έκανε εκείνη, με τον ιδιαίτερο τόνο φωνής που τον μετέτρεπε σε ερωτοχτυπημένο έφηβο. «Αισθάνομαι το ίδιο καλά όσο και πριν από μία ώρα, όταν ξανατηλεφωνησες».

«Υπέροχα» είπε και χαμογέλασε χαζά εκείνος. «Απλώς ήθελα να βεβαιωθώ ότι είσαι καλά».

«Το ξέρω και σ' αγαπώ γι' αυτό το ενδιαφέρον σου. Αλλά έχουμε πολλά ακόμα που πρέπει να τακτοποιήσουμε πριν από τα εγκαίνια – και δεν νομίζω να θέλεις να με αναγκάσεις να δουλεύω και τα βράδια, έτσι δεν είναι;»

«Με τίποτα, καλή μου».

Αποφάσισε να μην την ενοχλήσει ξανά με τηλεφωνήματα. Τα βράδια ήταν ιερά.

«Πήγαινε εσύ να κάνεις τις δουλειές σου, θα κάνω κι εγώ το ίδιο εδώ».

Της έστειλε κάνα δυο φιλιά από το ακουστικό πριν το βάλει στη θέση του. Ύστερα έγειρε πίσω στην πολυθρόνα του γραφείου,

έπλεξε τα δάχτυλά του πίσω από το κεφάλι και επέτρεψε στον εαυτό του να ονειρευτεί για λίγο τις επικείμενες βραδινές απολαύσεις.

Το σπίτι μύριζε κλεισούρα. Η Νάταλι άνοιξε όλες τις πόρτες και τα παράθυρα, για να μπει καθαρός αέρας σε όλα τα δωμάτια. Λίγο έλειψε να πέσει ένα βάζο από τον αέρα, αλλά εκείνη πρόλαβε να το πιάσει την τελευταία στιγμή.

Ο Σαμ ήταν ξαπλωμένος στο μικρό δωμάτιο δίπλα στην κουζίνα. Αυτό που πάντα αποκαλούσαν ξενώνα, παρόλο που ήταν δικό της. Οι γονείς της τότε κοιμούνταν πάντα στον πάνω όροφο. Κοίταξε τον Σαμ, έσφιξε το σάλι γύρω από τους ώμους της και κατέβασε το μεγάλο, σκουριασμένο κλειδί που κρεμόταν πάντα από ένα καρφί στη μέσα πλευρά της εξώπορτας. Έπειτα βγήκε έξω στα βράχια. Ο άνεμος διαπέρασε αμέσως τα ρούχα της και με το σπίτι πίσω της ατένισε τον ορίζοντα. Το μόνο κτίσμα που υπήρχε στο νησί, εκτός από το σπίτι της, ήταν ο φάρος. Το μικρό ψαροκάλυβο κάτω στην αποβάθρα ήταν τόσο μικρό που δεν μετρούσε πραγματικά.

Πήγε πέρα στον φάρο. Ο Γκούναρ πρέπει να είχε λαδώσει την κλειδαριά, μια που το κλειδί γλίστρησε μέσα της απίστευτα εύκολα. Η πόρτα έτριξε όταν την άνοιξε. Ακριβώς μετά την πόρτα άρχιζαν τα σκαλιά, και πιάστηκε από την κουπαστή για ν' ανέβει τη στενή απότομη σκάλα.

Η θέα ήταν τόσο μαγευτική που σου έκοβε την ανάσα, αυτό σκεφτόταν πάντα. Από τη μια πλευρά έβλεπες μόνο θάλασσα και ορίζοντα, από την άλλη απλωνόταν το αρχιπέλαγος με τα νησιά, τις νησίδες και τις βραχονησίδες του. Είχαν περάσει πολλά χρόνια από τότε που λειτουργούσε ο φάρος. Τώρα είχε απομείνει στο νησί σαν μνημείο αλλοτινών εποχών. Ο προβολέας του είχε σβήσει, οι με-

ταλλικές του πλάκες και τα μπουλόνια σκούριαζαν αργά και σταθερά από το αλμυρό νερό και τον άνεμο. Όταν ήταν μικρή, λάτρευε να παίζει εδώ πάνω. Ήταν τόσο μικρός, σαν μια παιδική χαρά ψηλά πάνω από το έδαφος. Τα μόνα έπιπλα που υπήρχαν ήταν ένα κρεβάτι, όπου ξεκουράζονταν οι φαροφύλακες όσο διαρκούσαν οι ατέλειωτες βάρδιες τους, και μια καρέκλα, όπου μπορούσαν να κάθονται και ν' αγναντεύουν τη θάλασσα.

Ξάπλωσε στο κρεβάτι. Μια μυρωδιά μούχλας αναδύθηκε από το κάλυμμα, αλλά οι ήχοι γύρω της ήταν ίδιοι σαν και τότε που ήταν παιδούλα. Οι κραυγές των γλάρων, τα κύματα που χτυπούσαν στα βράχια κι ο τριζάτος, υπόκωφος ήχος που παρήγε ο ίδιος ο φάρος. Όλα ήταν πολύ πιο απλά τότε. Οι γονείς της ανησυχούσαν μήπως εκείνη, το μοναχοπαιδί τους, βαρεθεί το νησί. Αλλά μάταια ανησυχούσαν. Εκείνη λάτρευε το νησί. Και δεν ήταν μόνη της. Αλλά αυτό ήταν κάτι που δεν μπορούσε να τους το εξηγήσει τότε.

Ο Ματς Σβερίν αναστέναξε και παραμέρισε τα χαρτιά που είχε μπροστά του πάνω στο γραφείο του. Σήμερα ήταν μία από εκείνες τις μέρες που δεν μπορούσε να σταματήσει να τη σκέφτεται. Ούτε μπορούσε να σταματήσει ν' αναρωτιέται. Κάτι τέτοιες μέρες δεν έβγαζε πολλή δουλειά, αλλά ευτυχώς δεν ήταν τόσο συχνές τώρα τελευταία. Είχε αρχίσει να το αφήνει πίσω του – τουλάχιστον αυτό ήθελε να πιστεύει. Η αλήθεια ήταν ότι δεν θα μπορούσε ποτέ να το κάνει αυτό οριστικά. Γιατί έβλεπε ακόμη το πρόσωπό της μπροστά του, μ' έναν τρόπο για τον οποίο ένιωθε ιδιαίτερη ευγνωμοσύνη. Την ίδια στιγμή, παρακαλούσε να θολώσει η εικόνα, να γίνει πιο ασαφής.

Προσπάθησε ξανά να επικεντρωθεί στη δουλειά. Τις καλές μέρες τού φαινόταν πραγματικά ευχάριστη. Ήταν πραγματική πρό-

κλήση να ασχολείται με τα οικονομικά του δήμου, με τις μόνιμες ταλαντεύσεις ανάμεσα στις πολιτικές εκτιμήσεις και στη λογική της αγοράς. Τους μήνες που είχε δουλέψει εδώ, είχε προσφέρει μεγάλο μέρος από τον χρόνο του στο Σχέδιο Μπάντις. Χαιρόταν όντως που το παλιό κτίριο είχε τελικά ανακαινιστεί. Όπως οι περισσότεροι κάτοικοι της Φιελμπάκα – τόσο εκείνοι που έμεναν ακόμη εκεί, όσο και εκείνοι που είχαν μετακομίσει αλλού–, στενοχωριόταν κι εκείνος να βλέπει ένα τόσο όμορφο κτίριο να πηγαίνει χαμένο, κάθε φορά που περνούσε από εκεί. Τώρα όμως είχε ανακτήσει την παλιά του αίγλη. Μακάρι να είχε δίκιο ο Έρλινγκ με τις πομπώδεις υποσχέσεις του περί της τεράστιας επιτυχίας που θα γνώριζε αυτή η δραστηριότητα. Αλλά ο Ματς είχε τους ενδοιασμούς του. Το έργο της ανακαίνισης είχε ήδη αποδειχτεί εξαιρετικά δαπανηρό και το επιχειρηματικό σχέδιο που είχε προταθεί βασιζόταν σε υπεραισιόδοξους υπολογισμούς. Είχε προσπαθήσει πολλές φορές να πει τη γνώμη του, δίχως να βρει ανταπόκριση. Εκτός αυτού είχε και τη δυσάρεστη αίσθηση ότι κάτι δεν πήγαινε καλά, παρόλο που ο ίδιος είχε ελέγξει κατ' επανάληψη τον προϋπολογισμό, δίχως όμως να βρει κάτι επιλήψιμο πέρα από τα τρέχοντα υπερβολικά έξοδα.

Κοίταξε το ρολόι του και είδε ότι ήταν ώρα για μεσημεριανό. Εδώ και καιρό είχε μειωθεί η όρεξή του για φαγητό, αλλά ήξερε ότι έπρεπε να φάει. Σήμερα ήταν Πέμπτη, κάτι που σήμαινε πως θα σερβίριζαν κρέπες και ρεβιθόσουπα με κομμάτια καπνιστής πανσέτας στο εστιατόριο Σέλαρεν. Θα μπορούσε να φάει λίγο, στο κάτω κάτω.

Μόνο οι κοντινότεροι συγγενείς θα παρευρίσκονταν στην ταφή. Οι υπόλοιποι αποχώρησαν σιωπηλοί προς την αντίθετη κατεύθυνση, κάτω προς τη μικρή πόλη. Η Ερίκα έπιασε σφιχτά το χέρι του Πάτρικ.

Πήγαιναν ακριβώς πίσω από το φέρετρο και η Ερίκα ένιωθε πως σε κάθε βήμα δεχόταν ένα βέλος κατευθείαν στην καρδιά της. Είχε προσπαθήσει να πείσει την Άννα να μην εκτεθεί σε αυτό εδώ, αλλά η αδελφή της επέμενε ότι ήθελε μια πραγματική κηδεία. Η επιθυμία της αυτή την είχε ανασύρει από την κατάσταση απάθειας στην οποία είχε πέσει, και γι' αυτό η Ερίκα είχε σταματήσει κάθε προσπάθεια να την πείσει και είχε βοηθήσει με όλες τις απαραίτητες προετοιμασίες ώστε η Άννα και ο Νταν να μπορέσουν να θάψουν τον γιο τους.

Σε ένα σημείο όμως δεν ενέδωσε στις απαιτήσεις της αδελφής της. Η Άννα είχε εκφράσει την επιθυμία να πάνε και τα παιδιά στην κηδεία, αλλά η Ερίκα αποφάσισε τα μικρά να μείνουν στο σπίτι. Μόνο τα δύο μεγαλύτερα, οι κόρες του Νταν, η Μπελίντα και η Μάλιν, ήταν εκεί. Η Λίσεν, ο Άντριαν, η Έμμα και η Μάγια έμειναν με τη μαμά του Πάτρικ, την Κριστίνα. Και τα δίδυμα, φυσικά. Η Ερίκα ανησυχούσε μήπως αυτό ήταν πάρα πολύ κουραστικό για την Κριστίνα, αλλά η πεθερά της την είχε βεβαιώσει, με απόλυτη ηρεμία, ότι θα μπορούσε κάλλιστα να κρατήσει τα παιδιά για τις δύο ώρες που θα διαρκούσε η κηδεία.

Την πονούσε η ψυχή της βλέποντας το σχεδόν γυμνό κεφάλι της Άννας μπροστά της. Οι γιατροί της είχαν ξυρίσει το κεφάλι, για να μπορέσουν να τρυπήσουν το κρανίο της και να ανακουφίσουν την πίεση στον εγκέφαλο που απειλούσε να αφήσει μόνιμες βλάβες, αν δεν λάβαιναν μέτρα. Τώρα είχε αρχίσει να φυτρώνει λίγο μαλλί εκεί, σαν χνούδι, αλλά ήταν πιο σκούρο από πριν.

Σε αντίθεση με την Άννα και με τον οδηγό του άλλου αυτοκινήτου, που είχε πεθάνει ακαριαία στη σύγκρουση, η Ερίκα είχε καταφέρει, ως εκ θαύματος, να γλιτώσει. Είχε υποστεί μια γερή εγκεφαλική διάσειση και είχε σπάσει κάνα δυο πλευρά. Τα δίδυμα γεννή-

θηκαν βέβαια πολύ μικρά με καισαρική, αλλά ήταν γερά και υγιέστατα και τα έφεραν από το μαιευτήριο στο σπίτι έπειτα από δύο μήνες.

Η Ερίκα παραλίγο να ξεσπάσει σε κλάματα όταν μετακίνησε το βλέμμα της από το χνουδωτό κεφάλι της αδελφής της στο κατάλευκο φέρετρο. Εκτός από τις σοβαρές κρανιακές κακώσεις, η Άννα είχε κάταγμα και στη λεκάνη. Είχαν κάνει επειγόντως και σε αυτή καισαρική, αλλά τα τραύματα στο έμβρυο ήταν πολύ σοβαρά και οι γιατροί δεν τους έδωσαν πολλές ελπίδες. Στην πρώτη εβδομάδα της ζωής του, το μικρό αγόρι είχε σταματήσει να αναπνέει.

Περίμεναν αρκετά για να κάνουν την κηδεία, επειδή η Άννα δεν είχε μπορέσει να πάρει εξιτήριο. Αλλά χτες την είχαν αφήσει να φύγει. Και σήμερα κηδευόταν ο γιος της, ο οποίος θα μπορούσε να έχει μπροστά του μια ζωή γεμάτη αγάπη. Η Ερίκα είδε τον Νταν να βάζει το χέρι του πάνω στον ώμο της Άννας μόλις σταμάτησε την αναπηρική της καρέκλα δίπλα στον τάφο. Η Άννα τραβήχτηκε απότομα. Έτσι φερόταν μετά το δυστύχημα. Λες και ο πόνος της ήταν τόσο μεγάλος ώστε να μην μπορεί να τον μοιραστεί με άλλον. Αντιθέτως ο Νταν είχε ανάγκη να μοιραστεί τον δικό του πόνο, αλλά όχι με οποιονδήποτε. Τόσο ο Πάτρικ όσο και η Ερίκα είχαν προσπαθήσει να του μιλήσουν – και όλοι γύρω του είχαν προσπαθήσει να κάνουν ό,τι μπορούσαν. Αλλά εκείνος δεν ήθελε να μοιραστεί τη θλίψη του με άλλον πέρα από την Άννα. Μόνο που εκείνη δεν μπορούσε να το κάνει.

Για την Ερίκα, ωστόσο, η αντίδραση της Άννας ήταν κατανοητή. Γνώριζε πολύ καλά την αδελφή της και ήξερε τι είχε περάσει στη ζωή της. Η ζωή είχε ήδη φερθεί σκληρά στην Άννα και αυτό το τελευταίο ήταν η σταγόνα που απειλούσε να φέρει το οριστικό, κατα-

στροφικό ξεχείλισμα. Αλλά παρόλο που η Ερίκα καταλάβαινε, θα ήθελε να ήταν όλα πολύ διαφορετικά. Η Άννα χρειαζόταν τον Νταν περισσότερο από ποτέ και ο Νταν χρειαζόταν την Άννα. Τώρα όμως, καθώς το μικρό φέρετρο κατέβαινε αργά στον τάφο, στέκοταν σαν δυο ξένοι ο ένας δίπλα στον άλλο.

Η Ερίκα άπλωσε το χέρι της και έπιασε τον ώμο της Άννας. Εκείνη δεν τραβήχτηκε στο άγγιγμά της.

Μ' ένα ατέλειωτο απόθεμα ενέργειας, η Νάταλι άρχισε να καθαρίζει και να πλένει. Ο αερισμός του χώρου είχε ωφελήσει, αλλά η μυρωδιά της κλεισούρας ήταν ακόμη αισθητή στις κουρτίνες και στα κλινοσκεπάσματα, γι' αυτό τα πήρε και τα πέταξε όλα σ' ένα μεγάλο καλάθι για τα άπλυτα, το οποίο είχε πάρει μαζί της στην αποβάθρα. Έχοντας μαζί της λίγο σαπούνι και την παλιά, αυλακωτή σανίδα της μπουγάδας, τον «τρίφτη», που υπήρχε στο σπίτι όλα τα χρόνια, ανασκουμπώθηκε και άρχισε τη σκληρή δουλειά του πλυσίματος στο χέρι. Έριχνε πού και πού καμιά ματιά στο σπίτι, για να σιγουρευτεί ότι ο Σαμ δεν είχε ξυπνήσει και βγει τρέχοντας έξω. Αλλά ο Σαμ κοιμόταν ασυνήθιστα πολύ. Ίσως να ήταν κάποιου είδους αντίδραση λόγω του σοκ, και σε αυτή την περίπτωση καλό ήταν που ξεκουραζόταν τόσο πολύ. Ας τον αφήσω άλλη μια ώρα, σκέφτηκε, και μετά τον ξυπνάω για να φάει κάτι.

Η Νάταλι συνειδητοποίησε ξαφνικά ότι μάλλον δεν θα υπήρχαν και πολλά τρόφιμα. Άπλωσε όλη την μπουγάδα έξω από το σπίτι και μετά μπήκε μέσα, για να ρίξει μια ματιά στα ντουλάπια. Τα μόνα πράγματα που βρήκε ήταν μια κονσέρβα ντοματόσουπα και μια κονσέρβα με λουκανικάκια μπίρας. Δεν τόλμησε να κοιτάξει την ημερομηνία λήξης. Αλλά κάτι τέτοια τρόφιμα κρατούσαν μια

αιωνιότητα – και σίγουρα η ίδια με τον Σαμ θα τα έβγαζαν πέρα σήμερα με αυτά.

Δεν της φαινόταν ελκυστική η ιδέα να πάει στην πόλη. Ήταν ασφαλής εδώ πέρα. Δεν ήθελε να συναντήσει ανθρώπους, την ησυχία της ήθελε. Έμεινε για λίγο συλλογισμένη εκεί που στεκόταν με την κονσέρβα στο χέρι. Υπήρχε μόνο μία λύση. Να τηλεφωνήσει στον Γκούναρ. Αυτός άλλωστε πρόσεχε το σπίτι για χάρη της μετά τον θάνατο των γονιών της, και σίγουρα θα μπορούσε να του ζητήσει βοήθεια. Το σταθερό τηλέφωνο δεν λειτουργούσε προς το παρόν, αλλά το κινητό είχε καλό σήμα και η Νάταλι πληκτρολόγησε το νούμερό του.

«Σβερίν».

Το όνομα ξύπνησε θύμησες πολλές και η Νάταλι αναστατώθηκε. Της πήρε μερικά δευτερόλεπτα μέχρι να μπορέσει να συγκεντρωθεί αρκετά για να μιλήσει.

«Ναι; Είναι κάποιος εκεί;»

«Ναι, γεια σου, η Νάταλι είμαι».

«Νάταλι!» ξεφώνισε η Σίγκνε Σβερίν.

Η Νάταλι χαμογέλασε. Αγαπούσε τη Σίγκνε και τον Γκούναρ και την αγαπούσαν κι εκείνοι.

«Εσύ είσαι, μικρή μου; Από τη Στοκχόλμη μάς παίρνεις;»

«Όχι, είμαι στο νησί». Προς μεγάλη της έκπληξη ένωσε έναν κόμπο στον λαιμό της. Είχε κοιμηθεί ελάχιστα και μάλλον η κούραση την έκανε υπερβολικά συναισθηματική. Καθάρισε τον λαιμό της. «Χτες έφτασα».

«Μα, καλή μου, γιατί δεν μας ειδοποίησες; Θα είχαμε έρθει να καθαρίσουμε. Πρέπει να έχει τα χάλια του το σπίτι και–»

«Δεν ήταν πρόβλημα το καθάρισμα». Η Νάταλι διέκοψε προσε-

κτικά τη φλυαρία της Σίγκνε. Είχε ξεχάσει πόσο πολύ και πόσο γρήγορα μιλούσε. Ροδάνι πήγαινε η γλώσσα της. «Τα είχατε όλα μια χαρά εδώ πέρα. Και δεν με πείραξε που καθάρισα και έπλυνα λίγο».

Η Σίγκνε ρουθούνισε.

«Ναι, τέλος πάντων, νομίζω ότι έπρεπε να μας ζητήσεις να σε βοηθήσουμε. Έτσι κι αλλιώς δεν κάνουμε τίποτα της προκοπής τώρα τελευταία εγώ κι ο Γκούναρ. Ούτε εγγόνια να φυλάξουμε δεν έχουμε. Αλλά ο Μάτε μετακόμισε από το Γέτεμποργ, ήρθε πάλι εδώ. Βρήκε δουλειά στο δημαρχείο του Τάνουμ».

«Μα τότε είστε μια χαρά. Και πώς έγινε και πήρε τέτοια απόφαση;»

Η εικόνα του Μάτε αναδύθηκε στο μυαλό της. Ξανθός, ηλιοκαμένος και πάντα χαρωπός.

«Δεν ξέρω στ' αλήθεια. Έγινε πολύ γρήγορα. Αλλά είχε ένα ατύχημα και μετά νομίζω... Αλλά, όχι, τίποτα. Μην ξεσυνερίζεσαι μια ξεκουτισμένη γριά που όλο μιλάει. Τι ήθελες, Νάταλι μου; Θεε βοήθεια με κάτι; Έχεις και το μικρό αντράκι μαζί σου; Πόσο θα ήθελα να τον δω!»

«Ναι, ο Σαμ είναι μαζί μου, αλλά είναι λίγο αδιάθετος».

Η Νάταλι σώπασε. Πολύ θα χαιρόταν να συναντήσει η Σίγκνε τον γιο της. Αλλά πρώτα έπρεπε να βρουν την ηρεμία τους εδώ στο νησί, να έβλεπε και η ίδια πόσο είχε επηρεαστεί ο Σαμ από αυτό που είχε συμβεί.

«Ακριβώς γι' αυτό τηλεφώνησα, μήπως μπορούσατε να με βοηθήσετε με κάτι. Δεν έχουμε πολλά τρόφιμα εδώ πέρα, δεν πήραμε τίποτα μαζί μας, και δεν θέλω να περάσω πάλι απέναντι με τον Σαμ—»

Δεν πρόλαβε να τελειώσει τη φράση της, γιατί η Σίγκνε τη διέκοψε.

«Μα τι λες τώρα! Φυσικά να σε βοηθήσουμε με ό,τι θέλεις. Ο Γκούναρ θα βγει ούτως ή άλλως με τη βάρκα το απόγευμα, κι εγώ μπορώ να πάω να σου ψωνίσω. Πες μου μόνο τι χρειάζεστε».

«Αν θέλετε, πληρώστε τα εσείς και τα δίνω εγώ τα λεφτά στον Γκούναρ. Έχω μετρητά μαζί μου».

«Φυσικά, καρδιά μου. Λοιπόν, πες μου τι να ψωνίσω, για να γράψω μια λίστα».

Η Νάταλι φαντάστηκε τη Σίγκνε να φοράει τα γυαλιά μυωπίας, να τα στηρίζει στην άκρη της μύτης καθώς άπλωνε το χέρι για να πιάσει χαρτί και στιλό. Γεμάτη ευγνωμοσύνη, η Νάταλι αράδιασε όσα νόμισε ότι χρειάζονταν. Μαζί με μια σακούλα καραμέλες για τον Σαμ, αλλιώς θα της έκανε το Σάββατο μαύρο κι άραχλο. Ο Σαμ είχε μια φοβερή γνώση των ημερών της εβδομάδας και ήδη από την Κυριακή άρχιζε να μετράει αντίστροφα μέχρι την επόμενη σαββατιάτικη σακούλα με καραμέλες.

Όταν έκλεισε το τηλέφωνο, σκέφτηκε μήπως έπρεπε να πάει μέσα και να προσπαθήσει να ξυπνήσει προσεκτικά τον Σαμ. Αλλά κάτι της έλεγε πως έπρεπε να τον αφήσει λίγο ακόμη.

Η δουλειά στο αστυνομικό τμήμα είχε σταματήσει. Ο Μπέρτιλ Μέλμπεργ, με ασυνήθιστη ευαισθησία, είχε ρωτήσει τον Πάτρικ αν ήθελε να πάνε κι εκείνοι στην κηδεία. Αλλά ο Πάτρικ είχε απαντήσει μ' ένα αρνητικό κούνημα του κεφαλιού. Είχε μόλις μερικές μέρες που είχε επιστρέψει στα καθήκοντά του και κινούνταν γύρω του με σεβασμό και περισσή ευαισθησία. Ακόμα και ο Μέλμπεργ.

Η Πάουλα και ο Μέλμπεργ είχαν φτάσει πρώτοι στον τόπο του δυστυχήματος. Όταν είδαν τα δύο αυτοκίνητα στραπατσαρισμένα σε σημείο που να μην αναγνωρίζονται, δεν πίστεψαν ότι κάποιος

από τους επιβαίνοντες θα μπορούσε να ήταν ζωντανός. Έριξαν μια ματιά μέσα στο ένα και αναγνώρισαν αμέσως την Ερίκα. Είχε περάσει μόλις μισή ώρα από τη στιγμή που το ασθενοφόρο είχε έρθει να πάρει τον Πάτρικ από το τμήμα και τώρα η γυναίκα του ήταν νεκρή ή σοβαρότατα τραυματισμένη. Το πλήρωμα του ασθενοφόρου δεν είχε μπορέσει να δώσει κάποια σαφή απάντηση για το μέγεθος των βλαβών και η δουλειά των ανδρών της πυροσβεστικής με το κόψιμο των λαμαρινών υπήρξε αφόρητα αργή.

Ο Μάρτιν και ο Γιέστα είχαν πάει σε άλλο συμβάν και έμαθαν για την κατάρρευση του Πάτρικ πολλές ώρες αργότερα. Πήγαν με το αυτοκίνητο μέχρι το νοσοκομείο της Ουντεβάλα και πέρασαν όλη τη βραδιά κόβοντας βόλτες στον διάδρομο. Ο Πάτρικ ήταν στην εντατική και τόσο η Ερίκα όσο και η αδελφή της η Άννα, που καθόταν δίπλα της στο αυτοκίνητο, χειρουργούνταν κατεπειγόντως.

Αλλά τώρα ο Πάτρικ είχε επιστρέψει. Ευτυχώς δεν είχε πάθει τελικά έμφραγμα, όπως φοβήθηκαν στην αρχή, αλλά στηθάγχη. Έπειτα από αναρρωτική άδεια τριών μηνών οι γιατροί του είχαν δώσει το ελεύθερο να εργαστεί ξανά, με την αυστηρή σύσταση να μην αγχώνεται. Άντε τώρα να καταφέρεις να κάνεις κάτι τέτοιο, σκέφτηκε ο Γιέστα. Με τα σχεδόν νεογέννητα δίδυμα στο σπίτι και με αυτό που συνέβη στην αδελφή της Ερίκα. Ακόμα και ο διάλογος θα αγχωνόταν στη θέση του.

«Μήπως έπρεπε να είχαμε πάει τελικά;» ρώτησε ο Μάρτιν και ανακάτεψε τον καφέ του με το κουταλάκι. «Γιατί ίσως ο Πάτρικ να είπε όχι, αλλά στην πραγματικότητα να περίμενε να επιμείνουμε και να πάμε».

«Μπα, πιστεύω ότι ο Πάτρικ εννοούσε όσα έλεγε». Ο Γιέστα χάιδεψε τον σκύλο του τμήματος, τον Ερνστ, πίσω από το αυτί. «Σίγουρα θα υπάρχει ένα σωρό κόσμος εκεί. Είμαστε πιο χρήσιμοι εδώ».

«Τι εννοείς; Ούτε μια αναθεματισμένη ειδοποίηση για οτιδήποτε δεν έχει φτάσει όλη τη μέρα».

«Α, είναι η ηρεμία πριν από την καταιγίδα. Άμα φτάσει ο Ιούλιος, θα λαχταράς για μια μέρα χωρίς περιπτώσεις μέθης, διάρρηξης και καβγάδων».

«Αυτό είναι αλήθεια» είπε ο Μάρτιν.

Παρέμενε ο μικρότερος σε ηλικία στο τμήμα, αλλά δεν αισθανόταν πια τόσο αρχάριος. Τώρα είχε κάποια χρόνια εμπειριών πίσω του και είχε συμμετάσχει σε δύο τουλάχιστον δύσκολες έρευνες. Εκτός αυτών είχε γίνει πατέρας, κι όταν η Πία γέννησε την κόρη τους, ένωσε να ψηλώνει πολλά εκατοστά μεμιάς.

«Είδες την πρόσκληση που λάβαμε;»

Ο Γέστα τεντώθηκε και έπιασε ένα γεμιστό μπισκότο και ξεκίνησε τη συνήθη διαδικασία της επιμελέστατης απομάκρυνσης του ανοιχτόχρωμου δακτυλίου από τη σκούρα βάση.

«Ποια πρόσκληση;»

«Θα έχουμε προφανώς την τιμή να είμαστε τα πειραματόζωα στον νέο χώρο που φτιάχνουν τώρα στη Φιελμπάκα».

«Αυτόν εκεί στο σπα;» – Ο Μάρτιν ένωσε λίγο πιο αλέγρος.

«Βεβαίως, το νέο έργο του Έρλινγκ. Ας ελπίσουμε μόνο ότι θα πάει καλύτερα από εκείνες τις παλαβωμάρες με το “Γαμημένο Τάνουμ”».

«Πιστεύω πως είναι καλό τελικά. Πολλοί άντρες γελούν με την ιδέα να πάνε και να κάνουν μια περιποίηση προσώπου, αλλά το έκανα μια φορά στο Γέτεμποργκ και ήταν υπέροχο, διάβολε. Η επιδερμίδα μου ήταν απαλή σαν κωλαράκι μωρού για πολλές εβδομάδες μετά».

Ο Γέστα κοίταξε με αποστροφή τον νεαρό συνάδελφό του. Πε-

επιποίηση προσώπου; Μόνο νεκρός θα άφηνε κάποιον να τον πασαλείψει μ' ένα κάρο μαντζούνια στο πρόσωπο.

«Τέλος πάντων, θα δούμε τι έχουν να προσφέρουν. Ας ελπίσουμε, τουλάχιστον, να έχουν κάνα φαγητό της προκοπής. Ίσως μπουφέ με επιδόρπια».

«Δύσκολο το βλέπω» έκανε γελώντας ο Μάρτιν. «Σε κάτι τέτοια μέρη τούς νοιάζει περισσότερο το αδυνάτισμα παρά η πάχυνση των επισκεπτών».

Ο Γιέστα τον κοίταξε με προσβεβλημένο ύφος. Δεν είχε πάρει ούτε γραμμάριο από τότε που είχε τελειώσει το γυμνάσιο. Με ένα απορριπτικό ρουθούνισμα πήρε άλλο ένα μπισκότο.

Επικρατούσε χάος όταν μπήκαν στο σπίτι. Η Μάγια και η Λίσεν χοροπηδούσαν στον καναπέ, η Έμμα και ο Άντριαν τσακώνονταν για μια ταινία που ήθελαν να δουν και τα δίδυμα ούρλιαζαν όσο δυνατότερα μπορούσαν. Η μητέρα του Πάτρικ φαινόταν πως ήθελε από στιγμή σε στιγμή να πηδήξει από κανένα μπαλκόνι.

«Δόξα τω Θεώ που ήρθατε επιτέλους» έκανε εκείνη κι έβαλε μεμιάς από ένα φωνακλάδικο μικρό στην αγκαλιά του καθενός. «Δεν μπορώ να καταλάβω τι έπαθαν αυτά τα παιδιά. Σαν παλαβά κάνουν. Κι αυτά εδώ τα δυο προσπάθησα να τα ταΐσω, αλλά, μόλις πιάνω το ένα, βάζει τις φωνές το άλλο και τότε αποσπάται η προσοχή του πρώτου και δεν μπορεί να φάει, αλλά αρχίζει και κλαίει ξανά και—»

Σταμάτησε για να πάρει ανάσα.

«Κάθισε, μαμά» είπε ο Πάτρικ.

Ο ίδιος πήγε να φέρει ένα μπουκάλι για τον Άντον, τον οποίο είχε στην αγκαλιά του. Το πρόσωπο του αγοριού ήταν κατακόκκινο και φώναζε όσο πιο δυνατά του επέτρεπε το κορμάκι του.

«Δεν φέρνεις κι ένα μπουκάλι για τον Νούελ;»

Η Ερίκα προσπαθούσε να ηρεμήσει τον γιο της που ούρλιαζε.

Ο Άντον και ο Νούελ ήταν ακόμη πολύ μικροσκοπικοί. Δεν έμοιαζαν καθόλου στη Μάγια, η οποία ήταν μεγαλόσωμη και δυνατή από μωρό ακόμη. Ωστόσο, τώρα τα δίδυμα ήταν τεράστια σε σχέση με το πώς ήταν όταν γεννήθηκαν. Σαν μικροί νεοσσοί, είχαν βρεθεί το καθένα στη θερμοκοιτίδα του με σωληνάκια συνδεδεμένα στα λεπτά χεράκια τους. Ήταν αγωνιστές, τους είχαν πει στο νοσοκομείο. Είχαν συνέλθει σύντομα και άρχισαν να αναπτύσσονται, και έτρωγαν ως επί το πλείστον με μεγάλη όρεξη. Αλλά η ανησυχία υπήρχε και ήταν εμφανής μερικές φορές.

«Ευχαριστώ».

Η Ερίκα πήρε το μπουκάλι που της έδωσε ο Πάτρικ και κάθισε στη μία πολυθρόνα με τον Νούελ στην αγκαλιά της. Εκείνος άρχισε να ρουφάει με απληστία την αμοιβή του. Ο Πάτρικ κάθισε στην άλλη πολυθρόνα με τον Άντον, ο οποίος ηρέμησε εξίσου γρήγορα με τον αδελφό του. Υπήρχαν αναμφισβήτητα πλεονεκτήματα με το ότι δεν είχε γάλα να τα θηλάσει, σκέφτηκε η Ερίκα. Γιατί τώρα μπορούσαν να μοιραστούν την ευθύνη για τα μωρά κατά τρόπο που δεν είχε λειτουργήσει με τη Μάγια, τότε που η Ερίκα ένιωθε λες και η κόρη τους ήταν κολλημένη στο στήθος της σε εικοσιτετράωρη βάση.

«Πώς ήταν;» ρώτησε η Κριστίνα.

Κατέβασε τη Μάγια και τη Λίσεν από τον καναπέ και τους είπε να πάνε πάνω στο δωμάτιο της Μάγια και να παίξουν. Η Έμμα και ο Άντριαν εξαφανίστηκαν μεμιάς, δεν χρειάστηκαν ιδιαίτερα παρακάλια.

«Τι να πει κανείς;» έκανε η Ερίκα. «Ανησυχώ για την Άννα».

«Κι εγώ». Ο Πάτρικ ανακάθισε προσεκτικά, για να βρει μια πιο

βολική στάση. «Σου δίνει την εντύπωση ότι έχει κλείσει απέξω τον Νταν. Ότι τον κρατά μακριά της».

«Ξέρω. Προσπάθησα να της μιλήσω. Άλλα έπειτα απ' όσα πέρασε...»

Η Ερίκα κούνησε απογοητευμένη το κεφάλι. Ήταν τόσο άδικα όλα αυτά. Η Άννα είχε ζήσει πολλά χρόνια μια ζωή που κάλλιστα θα μπορούσες να την περιγράψεις σαν κόλαση, αλλά τον τελευταίο καιρό φαινόταν όντως πως το μυαλό της είχε αρχίσει να ηρεμεί. Και ήταν πολύ ευτυχισμένη για το μωρό που αυτή και ο Νταν περίμεναν. Όχι, αυτό που είχε συμβεί ήταν αφάνταστα σκληρό.

«Η Έμμα και ο Άντριαν φαίνονται να χειρίζονται σχετικά καλά την όλη κατάσταση».

Η Κριστίνα έριξε μια ματιά προς τον πάνω όροφο, απ' όπου ακούγονταν τα χαρούμενα γέλια των παιδιών.

«Ναι, ίσως να είναι έτσι» είπε η Ερίκα. «Σίγουρα είναι χαρούμενα τώρα που έχουν ξανά τη μαμά τους στο σπίτι. Αλλά δεν είμαι σίγουρη πως δεν έχει εμφανιστεί ακόμη η αντίδραση για όσα συνέβησαν».

«Μάλλον έχεις δίκιο» είπε η Κριστίνα και κοίταξε τον γιο της. «Εσύ; Μήπως θα έπρεπε να μείνεις στο σπίτι λίγο περισσότερο και να ξεκουραστείς καλά; Δεν ακούς και κάνα ευχαριστώ που σκίζεσαι στη δουλειά σ' εκείνο το τμήμα. Αυτό που σου συνέβη ήταν σίγουρα ένα προειδοποιητικό καμπανάκι».

«Αυτό τον καιρό τα πράγματα είναι πιο ήρεμα εκεί παρά εδώ» είπε η Ερίκα μ' ένα γνέψιμο προς τα δίδυμα. «Αλλά, βέβαια, κι εγώ το ίδιο του είπα».

«Νιώθω καλύτερα που άρχισα να δουλεύω ξανά, αλλά θα έμενα στο σπίτι, αν μου το ζητούσες εσύ – και το ξέρεις καλά αυτό».

Ο Πάτρικ ακούμπησε το άδειο μπουκάλι μπροστά του στο τρα-

πεζάκι του καθιστικού και απίθωσε με μια έμπειρη κίνηση τον Άντον στον ώμο του, περιμένοντάς τον να ρευτεί.

Η Ερίκα εννοούσε όσα είχε πει. Μετά τη γέννηση της Μάγια ένωθε σαν να κυκλοφορούσε μονίμως μέσα σε μια πυκνή ομίχλη, αλλά αυτή τη φορά ήταν όλα διαφορετικά. Ίσως όλα αυτά που συνέβησαν ταυτόχρονα με τη γέννηση των διδύμων να μην είχαν αφήσει περιθώρια για οποιαδήποτε κατάθλιψη. Βοήθησε επίσης την κατάσταση το γεγονός ότι είχαν μάθει σε συγκεκριμένες ρουτίνες ήδη από το νοσοκομείο. Τώρα κοιμούνταν και έτρωγαν ήρεμα σε συγκεκριμένες ώρες και επίσης ταυτόχρονα. Όχι, δεν ανησυχούσε καθόλου για το αν θα κατάφερνε να φροντίσει τα παιδιά της. Ήταν ευτυχισμένη για κάθε δευτερόλεπτο που περνούσε μαζί με τα παιδιά της. Γιατί λίγο είχε λείψει να τα χάσει, είχε βρεθεί απίστευτα κοντά στην απώλειά τους.

Έκλεισε τα μάτια της, έσκυψε μπροστά και ακούμπησε τη μύτη της στο κεφαλάκι του Νούελ. Για μια στιγμή εκείνο το χνουδωτό κεφαλάκι την έκανε να σκεφτεί την Άννα, κι έκλεισε σφιχτότερα τα μάτια της. Μακάρι να έβρισκε έναν τρόπο να βοηθήσει την αδελφή της, αλλά τώρα ένωθε πολύ ανήμπορη. Πήρε μια βαθιά ανάσα, για να παρηγορηθεί από τη μυρωδιά του Νούελ.

«Αγάπη μου» μουρμούρισε προς το κεφαλάκι του. «Αγάπη μου».

«Και η δουλειά πώς πάει;»

Η Σίγκνε προσπάθησε να δώσει έναν ανάλαφρο τόνο στη φωνή της καθώς έβαζε ένα κομμάτι ρολό κιμά, πράσινο αρακά, πουρέ πατάτας και σάλτσα από κρέμα γάλακτος σ' ένα πιάτο. Μια τεράστια μερίδα.

Από τότε που ο Μάτε είχε μετακομίσει ξανά στο σπίτι ίσα που άγγιζε το φαγητό του, παρόλο που εκείνη του μαγείρευε τα αγαπημένα του φαγητά κάθε φορά που έτρωγε μαζί τους. Το ερώτημα ήταν αν έτρωγε γενικά όταν ήταν μόνος στο διαμέρισμά του. Αδύνατος σαν σκιάχτρο ήταν πάντως. Ευτυχώς δηλαδή που φαινόταν τουλάχιστον πιο υγιής, τώρα που είχαν χαθεί τα σημάδια των σημαντικών βλαβών που είχε υποστεί. Όταν τον είχαν επισκεφθεί στο νοσοκομείο Σαλγκρένσκα, η Σίγκνε δεν μπόρεσε να συγκρατήσει μια κραυγή τρόμου. Τον είχαν κάνει μπλε μαρέν από το ξύλο. Το πρόσωπό του ήταν τόσο πρησμένο, που δεν καταλάβαινες εύκολα ότι αυτός που κειτόταν στο κρεβάτι ήταν ο Μάτε.

«Καλά πάει».

Η Σίγκνε σκίρτησε από τον ήχο της φωνής του. Η απάντηση στην ερώτηση είχε καθυστερήσει αρκετά ώστε να ξεχάσει και η ίδια τι είχε ρωτήσει. Ο Μάτε σκάλιζε με το πιρούνι τον πουρέ κι έβαλε πάνω κι ένα κομμάτι ρολό κιμά. Η Σίγκνε έπιασε τον εαυτό της να κρατάει την ανάσα της καθώς ακολουθούσε με τη ματιά της την πορεία του πιρουνιού προς το στόμα.

«Σταμάτα να κοιτάς το παιδί όταν τρώει» γρύλισε ο Γκούναρ.

Ήταν ήδη έτοιμος να ξαναγεμίσει το πιάτο του.

«Συγγνώμη» έκανε εκείνη και κούνησε βιαστικά το κεφάλι της. «Είμαι... απλώς είμαι τόσο χαρούμενη που τρως».

«Ε, δεν πεθαίνω δα και από την πείνα, μαμά. Κοίτα εδώ. Τρώω».

Και σαν να ήθελε να της αποδείξει πόσο λάθος έκανε, έπιασε με το πιρούνι μια θεόρατη μπουκιά και την έφερε με ταχύτητα στο στόμα του πριν προλάβει να πέσει.

«Δεν πιστεύω να κουράζεσαι στο δημαρχείο;»

Η Σίγκνε δέχτηκε άλλη μια ενοχλημένη ματιά από τον Γκούναρ.

Ήξερε ότι αυτός τη θεωρούσε υπερπροστατευτική, ότι έπρεπε ν' αφήνει το παιδί στην ησυχία του. Αλλά η Σίγκνε δεν μπορούσε να κάνει κάτι γι' αυτό. Ο Μάτε ήταν το μοναχοπαιδί της, κι έπειτα από εκείνη τη μέρα του Δεκέμβρη που τον είχε γεννήσει, πριν από σαράντα χρόνια κοντά, ξυπνούσε συχνά πυκνά με το νυχτικό της μούσκεμα από τον ιδρώτα και το μυαλό της γεμάτο εφιάλτες για πράγματα απαίσια και φρικιαστικά που του είχαν συμβεί. Τίποτα στη ζωή δεν ήταν σημαντικότερο από το να είναι το παιδί της καλά. Πάντα έτσι το έβλεπε. Και ήξερε πως και ο Γκούναρ ένοιωθε το ίδιο, επειδή κι εκείνος λάτρευε τον γιο του όσο κι εκείνη. Απλώς ο Γκούναρ μπορούσε να μπλοκάρει καλύτερα τις σκοτεινές σκέψεις που έφερνε μαζί της η αγάπη για ένα παιδί.

Η ίδια γνώριζε καλά ότι μπορούσε να χάσει τα πάντα σ' ένα δευτερόλεπτο. Όταν ο Μάτε ήταν μωρό, εκείνη ονειρευόταν πιθανές καρδιακές νόσους και ανάγκαζε τους γιατρούς να κάνουν λεπτομερείς εξετάσεις που αποδείκνυαν ότι ο γιος της ήταν απολύτως υγιής. Τον πρώτο χρόνο δεν κοιμόταν παραπάνω από μία ώρα κάθε φορά, μια που ένοιωθε την ανάγκη να σηκώνεται συνεχώς και να ελέγχει αν το παιδί ανάσαινε. Όταν μεγάλωσε, ακόμα και όταν έφτασε σε ηλικία σχολείου, του έκοβε το φαγητό του σε μικρά κομμάτια, για να μην του σταθεί στον λαιμό και πάθει ασφυξία. Ονειρευόταν επίσης αυτοκίνητα που έπεφταν πάνω στο τρυφερό του κορμάκι.

Όταν εκείνος είχε μπει στην εφηβεία, τα όνειρά της έγιναν πολύ πιο απαίσια. Ότι έπεφτε σε κώμα από το πολύ ποτό, ότι οδηγούσε μεθυσμένος, ότι έμπλεκε σε καβγάδες. Μερικές φορές τινάζοταν με τέτοια δύναμη από το κρεβάτι, που ξυπνούσε και τον Γκούναρ. Οι πυρετώδεις εφιάλτες έρχονταν ο ένας μετά τον άλλο και στο τέλος την ανάγκαζαν να κάθεται ξύπνια και να περιμένει να γυρίσει ο

Μάτε στο σπίτι, με το βλέμμα της καρφωμένο μια στον δρόμο έξω από το παράθυρο, μια στο τηλέφωνο. Η καρδιά της τρανταζόταν μέσα στο στέρνο της κάθε φορά που άκουγε κάποιον εκεί έξω να πλησιάζει.

Οι νύχτες είχαν γίνει λίγο πιο ήρεμες από τότε που ο Μάτε είχε μετακομίσει από το σπίτι. Στην πραγματικότητα ήταν παράξενο, καθώς ο φόβος της θα έπρεπε μάλλον να είχε μεγαλώσει, αφού δεν μπορούσε να στέκεται αποπάνω του και να τον παρακολουθεί. Αλλά ήξερε ότι ο Μάτε δεν θα έπαιρνε περιττά ρίσκα. Ήταν προσεκτικός, τόσο καλά τον είχε δασκαλέψει. Κι εκείνος φρόντιζε να μην κάνει κακό σε άλλον άνθρωπο. Και αυτό, με τη δική της λογική, σήμαινε πως και κανένας άλλος δεν θα του έκανε κακό.

Χαμογέλασε όταν σκέφτηκε όλα τα ζώα που ο Μάτε είχε φέρει στο σπίτι όλα αυτά τα χρόνια. Τραυματισμένα, παρατημένα ή που είχαν γενικώς τα χάλια τους. Τρεις γάτες, δύο χτυπημένους από αυτοκίνητα σκαντζόχοιρους και ένα σπουργίτι χτυπημένο στη φτερούγα. Για να μην αναφέρουμε και το φίδι που εκείνη ανακάλυψε εντελώς τυχαία όταν πήγε να βάλει τα φρεσκοπλυμένα σλιπ στο συρτάρι του. Έπειτα από εκείνο το συμβάν, ο Μάτε αναγκάστηκε να δώσει τον λόγο του ότι θα άφηνε τα ερπετά στην τύχη τους, ανεξάρτητα από το πόσο πληγωμένα ή εγκαταλειμμένα ήταν. Και το έκανε, αλλά με μεγάλη απροθυμία.

Η Σίγκνε ήταν έκπληκτη που ο Μάτε δεν είχε γίνει κτηνίατρος ή γιατρός. Αλλά φαινόταν πως του άρεσαν οι σπουδές του στην Ανώτερη Σχολή Οικονομικών και Διοίκησης Επιχειρήσεων, και από όσα είχε καταλάβει εκείνη, ο γιος της είχε πολύ πρακτικό μυαλό. Είχε επίσης αρχίσει να του αρέσει και η δουλειά του στον δήμο. Αλλά υπήρχε κάτι πάνω του που την έκανε να αναρωτιέται. Δεν μπορούσε να καταλάβει τι ήταν ακριβώς, αλλά τα όνειρα είχαν αρχίσει ξα-

νά. Κάθε νύχτα ξυπνούσε καταϊδρωμένη, με σκόρπια κομμάτια ει-
κόνων στο μυαλό της. Δεν ήταν όλα όπως έπρεπε να ήταν, αλλά οι
δειλές της ερωτήσεις απαντιόνταν απλώς με τη σιωπή. Γι' αυτό είχε
επικεντρωθεί τώρα στο να τον κάνει να φάει. Αν έβαζε μερικά κιλά
πάνω του, σίγουρα θα ήταν όλα μια χαρά.

«Δεν τρως λίγο ακόμα;» τον παρακάλεσε όταν ο Μάτε άφησε το
πλουρίκι κάτω και την τεράστια μερίδα μισοφαγωμένη.

«Α, μα σταμάτα πια, Σίγκνε» έκανε ο Γκούναρ. «Άφησέ τον ήσυχο».

«Δεν πειράζει» είπε ο Μάτε μ' ένα αχνό χαμόγελο.

Το παιδί της μαμάς. Δεν ήθελε ν' ακούει να την επιπλήττουν για
χάρη του, έστω κι αν η ίδια, έπειτα από σαράντα χρόνια και πλέον με
τον άντρα της τον Γκούναρ, είχε μάθει ότι γάβγιζε περισσότερο απ'
όσο δάγκωνε. Καλύτερο άντρα δεν θα έβρισκε, ακόμα κι αν τον έψα-
χνε με το λυχνάρι. Η Σίγκνε ένωσε αμέσως τύψεις, όπως τόσες και
τόσες φορές στο παρελθόν. Ήξερε ότι ήταν δικό της το λάθος, ότι
ανησυχούσε υπερβολικά.

«Συγγνώμη, Μάτε. Φυσικά και δεν χρειάζεται να φας άλλο».

Χρησιμοποιούσε το χαϊδευτικό του, αυτό που είχε από τότε που
μόλις είχε αρχίσει να μιλάει και δεν μπορούσε να προφέρει το βα-
φτιστικό του καθαρά. Ο ίδιος αποκαλούσε τον εαυτό του Μάτε και
μετά το έκαναν και όλοι οι άλλοι.

«Ξέρεις ποιος είναι εδώ;» συνέχισε εκείνη χαρωπά και άρχισε να
μαζεύει τα πιάτα, για να ξεστρώσει το τραπέζι.

«Όχι, πώς να ξέρω;»

«Η Νάταλι».

Ο Μάτε γύρισε και την κοίταξε ξαφνιασμένος.

«Ναι, ναι, ήξερα ότι αυτό θα σε ξάφνιαζε ευχάριστα. Σίγουρα
είσαι ακόμη λίγο τσιμπημένος μαζί της».

«Έλα, κόφ' το τώρα».

Η Σίγκνε είδε ξαφνικά τον έφηβο Μάτε μπροστά της, με το τσουλούφι να πέφτει μπροστά στα μάτια του ενώ εξηγούσε τραυλίζοντας ότι είχε βρει κοπέλα.

«Της πήγα μερικά τρόφιμα εκεί πέρα σήμερα» είπε ο Γκούναρ. «Είναι στο Νησί των Στοιχειών, στο Γκαστχόλμεν».

«Άπαπα, μην το λες έτσι». Η Σίγκνε ανατρίχιασε. «Γκρόχουερ το λένε».

«Πότε ήρθε;» ρώτησε ο Μάτε.

«Χτες, νομίζω. Έχει μαζί της και το παιδί».

«Πόσο θα μείνει;»

«Δεν ξέρει, είπε».

Ο Γκούναρ έβαλε μια δόση ταμπάκο πίσω από το πάνω χέιλι του και ακούμπησε ικανοποιημένος στη ράχη της καρέκλας.

«Έχει... έχει αλλάξει καθόλου;»

Ο Γκούναρ έγνεψε καταφατικά.

«Βέβαια και δεν έχει αλλάξει καθόλου η μικρή μας Νάταλι. Το ίδιο όμορφη όπως πάντα. Λίγο μελαγχολικό βλέμμα, μου φαίνεται, αλλά ίσως να το φαντάστηκα. Ίσως να έχει τίποτα προβλήματα στο σπίτι. Πού να ξέρω κι εγώ;»

«Δεν κάνουμε υποθέσεις για τέτοια» τον επέπληξε η Σίγκνε. «Το αγοράκι της το είδες;»

«Όχι, η Νάταλι με συνάντησε κάτω στην αποβάθρα και δεν προλάβαινα να μείνω για πολύ εκεί. Αλλά εγώ λέω να πας εκεί και να τη δεις». Ο Γκούναρ στράφηκε στον Μάτε. «Σίγουρα θα χαρεί να δει έναν επισκέπτη εκεί έξω στο Γκαστχόλμεν. Συγγνώμη, στο Γκρόχουερ» συμπλήρωσε και κοίταξε με πειραχτικό βλέμμα τη γυναίκα του.

«Αυτά είναι απλώς χαζομάρες και παλιές δεισιδαιμονίες. Δεν πιστεύω ότι πρέπει να ενθαρρύνεις τέτοια πράγματα» είπε η Σίγκνε με μια βαθιά ρυτίδα ανάμεσα στα φρύδια.

«Η Νάταλι τα πιστεύει» είπε ο Μάτε χαμηλόφωνα. «Πάντα έλεγε πως ήξερε ότι αυτοί ήταν εκεί».

«Ποιοι αυτοί;»

Στην πραγματικότητα η Σίγκνε ήθελε να αλλάξει θέμα συζήτησης, αλλά περίμενε με αγωνία την απάντηση του Μάτε.

«Οι νεκροί. Η Νάταλι είπε ότι τους έβλεπε και τους άκουγε μερικές φορές, αλλά ότι δεν επιθυμούσαν να κάνουν κάτι κακό. Απλώς ότι είχαν απομείνει εκεί πέρα».

«Άπαπα. Εγώ λέω να φάμε επιδόρπιο τώρα. Έχω ετοιμάσει κρέμα από ραβέντι». Η Σίγκνε σηκώθηκε απότομα. «Αλλά σ' ένα πράγμα έχει δίκιο ο μπαμπάς, έστω κι αν λέει ένα κάρο χαζομάρες, και αυτό είναι ότι θα χαρεί να σε δει».

Ο Μάτε δεν απάντησε. Φαινόταν ότι οι σκέψεις του τον είχαν παρασύρει πολύ μακριά από εκεί.

Ο επιθεωρητής Πάτρικ επιστρέφει στη δουλειά ύστερα από αναρρωτική άδεια, κατά την οποία ξεκουράστηκε και φρόντιζε τη γυναίκα του και τα πρόωρα δίδυμα μωρά τους. Όμως δεν προλαβαίνει να πατήσει το πόδι του στο αστυνομικό τμήμα και μια νέα έρευνα ξεκινά. Ένας άντρας βρίσκεται δολοφονημένος στο διαμέρισμά του.

Το θύμα είναι ο Ματς Σβερίν, ο διαχειριστής των οικονομικών του δημοτικού συμβουλίου, ένας φιλικός και συμπαθής τύπος. Κανείς δεν έχει να του προσάψει κάτι. Ο Πάτρικ θα χαρτογραφήσει τη ζωή του, η οποία έκρυβε πτυχές που κανείς δεν φανταζόταν. Γιατί βιαζόταν τόσο να φύγει από το Γέτεμποργκ και να επιστρέψει στη Φιελμπάκα; Ποιος ο ρόλος του στο φιλόδοξο οικονομικό πρότζεκτ για τη μετατροπή των παλιών λουτρών σε σπα; Είναι σύμπτωση που η αγαπημένη των εφηβικών του χρόνων, η Νάταλι, έχει επίσης επιστρέψει στη Φιελμπάκα;

**Η ΕΒΔΟΜΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΜΕ ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΕΣ
ΤΟΝ ΕΠΙΘΕΩΡΗΤΗ ΠΑΤΡΙΚ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΡΙΚΑ
20 ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΑΝΤΙΤΥΠΑ ΠΑΓΚΟΣΜΙΩΣ**

Η αγάπη τους λιώνει τον αρκτικό πάγο και φωτίζει τα μυστήριά του. Ο Πάτρικ και η Ερίκα είναι δύο από τους πιο ολοκληρωμένους χαρακτήρες της σύγχρονης λογοτεχνίας.

Independent

ΤΙΜΗ: 7,70€

ISBN 978-618-03-0993-5

9 786180 309935

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 80993